

— Не, Петко мой, това е истината. Сега, Германе, вий ще свидѣтелствувате за мене, и ще кажете на венчки у насъ чи ако не можихъ да остана тамъ долу при онзи господарь, причината на това не е чи азъ съмъ малодушна или чи не ми ся щѣ да работя.

— И ты, Марійке, каза Германъ, азъ ще ти ся помоля да исповѣдашъ сама на себе си дали е много остарѣлъ единъ мжжъ двадесять и осемъ годишенъ, когато предлежи да защити единъ женъ и да накаже единъ безстыдникъ? Азъ бихъ желалъ да зная колко-годѣ да ли Бастіанъ, или и другъ нѣкой хубавецъ момъкъ, богатъ съ десять години по малко отъ мене, не щѣше да бѣде смазанъ отъ онзи *человѣкъ*, както казва Петко: Какво мислишъ ты за това?

— Мисля, Германе, чи вий сте ми направили голѣмъ услужъ, и чи азъ ще ви съмъ признателна за това венчкѣйтъ си животъ.

— Това ли е всичко? . . .

— Тате, каза момченцето, азъ забравихъ да кажа на Марійкѣ онова, което ти ся бѣхъ обѣщалъ. Азъ нѣмахъ время, но азъ ще ѝ го кажа у дома, и ще го кажа още и на бабѣ си.

Това обѣщаніе на чадото му направи най послѣ Германа да размисли по зрѣло. Предлежеше вече сега да ся изясни съ роднинитѣ си, и, като имъ съобщи негодованіето си и оплаква-